

РЕШЕНИЕ

№ 1956

гр. София, 25.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **528** по описа за **2021** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 63 от ЗАНН](#) във вр. с [Глава Дванадесета, чл. 208 и сл. от АПК](#).

Образувано е по касационна жалба на Териториална Дирекция на НАП – С. – чрез юриконсулт Й., срещу Решение от 03.12.2020 г., постановено по НАХД № 10573 по описа на Софийски Районен съд – за 2020 г., с което е отменено Наказателно постановление № F540886 от 21.04.2020 г., издадено от Директора на Офис „В.“ при ТД на НАП – С.. Твърди, че решението на районния съд било неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон. Иска се съдът да постанови решение, с което да отмени решението на районния съд и постанови да бъде потвърдено изцяло обжалваното наказателно постановление.

Ответната страна оспорва жалбата, като счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Становището на представителя на СГП е, че съдебното решение следва да се отмени.

Административен съд – София град, след проверка на оспорваното решение във връзка с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на [чл. 218, ал. 2 от АПК](#), намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна.

С постановеното решение СРС е отменил обжалваното пред него Наказателно постановление № F540886 от 21.04.2020 г., издадено от Директора на Офис „В.“ при ТД на НАП – С., с което за нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. б от ЗДДФЛ и на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ е наложено на Д. М. Р. глоба в размер на 12 054 лева. Районният съд е приел, че АНО изрично е констатирал, че към 2018 Р. не е подал годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, в която да декларира предоставен от него заем в размер на 150 000 лв. на [фирма], респективно остатъка от него, като за 2017г. остатъкът възлизал на сумата от 120540 лв. Следвало в срок до 30.04.2018г. да декларира непогасената част от него, но след като лицето не било сторило това, органът приел, че е извършил нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. Б от ЗДДФЛ, за което бил съставен АУАН. С оглед на констатациите в АУАН, било издадено и процесното НП, като на осн. чл. 80а ал.1 от ЗДДФЛ наказващия орган е наложил наказание глоба в размер на 12054 лв. На 20.05.2020г. Р. подал ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, в която отразил остатък от непогасения заем към 31.12.2017г.

Съдът е направил извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи.

Обосновал е решението си да отмени оспореното НП с аргументи, свързани с непосочената в НП дата на извършване на нарушението, изтъкнатото в постановлението разбиране за продължено нарушение, което се осъществява на датата на довършването му, която също не е посочена, както и с обстоятелството, че при прилагане логиката на органа, то АУАН е съставен преди извършване на нарушението. Отделно от всичко гореизложено съдът е обосновал и приложението на чл. 28 от ЗАНН, както и издаването на АУАН след повече от година от извършване на нарушението.

Касационната инстанция намира решението за правилно. При точно установена и описана фактическа обстановка, районният съд е достигнал до правилни изводи за отмяна на наказателното постановление.

Административнонаказателната отговорност на Д. Р. е била ангажирана за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. Б във вр. с чл. 53, ал. 1 и с чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ за това, че предоставения от него заем през 2014 г. на обща стойност 150 000 лева не бил деклариран като непогасена част в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ в Приложение 11 в срок до 30.04.2017г. г., като нарушението било извършено на датата на довършването му и констатирано на 28.01.2020 г. при извършване на проверка. Правилно, при безспорно установеното, че за 2017 г. Р. не е подал годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, е посочено, че същият формално е реализирал нарушението на 02.05.2018г. Административнонаказателната отговорност обаче, може да бъде реализирана само при спазване на императивните разпоредби на процесуалния закон, без да се засяга правото на защита на нарушителя и то в посочените от ЗАНН срокове. При допуснатите от АНО нарушения както при посочване момента на извършване на нарушението, така и при неспазване на сроковете по ЗАНН и неправилното отхвърляне на предпоставките за приложението на чл. 28 от ЗАНН, то изводите на въззивната инстанция изцяло се споделят от настоящия касационен състав.

С оглед изложеното до тук се налага извода, възприет и от районния съд, че в разглеждания случай по отношение на санкционираното лице не може да бъде ангажирана отговорността му по чл. 80а, ал. 1 във вр. с чл. 50, ал. 1, т. 5, б. Б от ЗДДФЛ. Поради изложеното касационната инстанция счита, че районният съд е установил наличието на пороци в процеса на издаване на санкционния акт след обективно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, като така установените

от него нарушения не могат да бъдат отстранени при съдебното разглеждане на спора, поради което правилно и законосъобразно обжалваното наказателно постановление е отменено. При постановяване на решението си съдът е направил анализ на правилно установените факти и не е допуснал нарушения както на материалния, така и на процесуалния закон, поради което е постановил валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора разноски следва да се присъдят на претендиращия ги по представен списък Д. Р. в размер на 700/седемстотин/ лв. за адвокатски хонорар.

Мотивиран така и на основание [чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК](#), съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 03.12.2020 г., постановено по НАХД № 10573 по описа на Софийски Районен съд – за 2020 г.

Осъжда ТД на НАП С. да заплати на Д. М. Р. сумата от 700 /седемстотин/ лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове:

1.

2.